

Flygtningenævnets præmisser

Statsborgere fra Somalia:

Nævnet stadfæstede i foråret 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og deres to medfølgende børn fra Somalia. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Den mandlige ansøger tilhører hovedklanen Garre, underklanen Quranyoow og er sunni muslim af trosretning fra [byen A], Somalia. Han har været borgmester i regionen [B] i perioden [sommeren] 2007 og frem til udrejsen af Somalia [i slutningen af] 2008 og har samarbejdet med regeringen i Somalia. Forinden arbejdede han for en NGO ved navn [C] som formand for en skole, og derigennem samarbejdede han med UNICEF. Den kvindelige ansøger tilhører hovedklanen Hawiye og underklanen Murursade og er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Hun har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter forfølgelse fra Al-Shabaab. Til støtte for sit asylmotiv har han oplyst, at Al-Shabaab anser ham for at være vantro, idet han har samarbejdet med regeringen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans arbejdsplads blev angrebet af Al-Shabaab [i slutningen af] 2008, hvorved vagterne blev slået ihjel. Ansøgerne udrejste derefter af Somalia. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers forhold. Til støtte for sit asylmotiv har hun oplyst, at Al-Shabaab kort før udrejsen opsøgte hende på bopælen for at finde den mandlige ansøger. De skød i vejret med geværer for at skræmme hende.

Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer til grund og finder, at ansøgerne som følge af forfølgelsen fra Al-Shabaab er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnets flertal lægger til grund, at ansøgerne kom til Italien i foråret 2009 og blev meddelt tidsbegrænsede opholdstilladelser. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgerne kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens de søger om at få deres opholdstilladelser forlænget, jf. blandt andet oplysningerne om de italienske udlændingeregler, som gengivet i EMD's dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien. Flertallet lægger ligeledes til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Italien vil være beskyttet mod refoulement, og at ansøgernes personlige integritet og sikkerhed i Italien vil være beskyttet i fornødent omfang, ligesom de økonomiske og sociale forhold for ansøgerne i Italien vil være tilstrækkelige. Herefter og efter de i øvrigt foreliggende baggrundsoplysninger finder flertallet, at Italien kan tjene som ansøgernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, uanset ansøgernes forklaringer om deres problemer under opholdet i Italien.

På denne baggrund finder flertallet ikke grundlag for at tage ansøgerens subsidiære påstand om udsættelse af sagerne på afventning af internationale afgørelser vedrørende spørgsmålet, om Italien kan tjene som første asylland, til følge.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Irak:

Nævnet stadfæstede i foråret 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk araber fra Baghdad i Irak. Ansøgeren har i perioden fra den 1. marts 2010 til den 7. marts 2010 udført aktiviteter for Hizb Al-Umma Al-Irakiya, Iraqi Nation Party, og har været med til at opsætte valgplakater i Baghdad.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak risikerer at blive dræbt af ukendte personer, formentlig fra et andet parti, som han havde et voldeligt sammenstød med den 3. eller 4. marts 2010 under opsætningen af valgplakater. Ansøgeren udførte ikke aktiviteter for partiet efter den 7. marts 2010. Efterfølgende blev en bombe under ansøgerens bil detoneret den 18. eller 20. marts 2010, han modtog et trusselsbrev med en kugle i begyndelsen af juni 2010, og hans forældres hus blev sprængt i luften den 4. december 2010 som følge af en bombe placeret ved hans bil ved siden af huset.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde har kunnet redegøre for de aktiviteter, han angiveligt har udført for partiet, og de attentater og forsøg herpå, han har været udsat for, og dermed den risiko, han udsættes for ved en tilbagevenden til sit hjemland. Det bemærkes herved blandt andet, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet har anført, at han var medlem af partiet, Iraqi Nation Party, hvorefter han i samtalen med Udlændingetjenesten forklarede, at han ikke var medlem af partiet, men blot havde indgivet ansøgning om medlemskab, og at han endelig i forklaringen for Flygtningenævnet har anført, at han var medlem af partiet, som han stadig er medlem af. Det findes endvidere utroværdigt, at ansøgeren, hvis aktive medlemskab kun varede 7 dage, og alene bestod i, at han anonymt var med til at hænge valgplakater op, var udsat for så omfattende repressalier fra politiske modstandere, som beskrevet. Det bemærkes herved, at ansøgeren efter sin forklaring ved overfaldet den 3. eller 4. marts 2010 alene blev påført småskader. Ansøgeren har i øvrigt ikke kunnet identificere de personer, som ifølge ham står bag attentatforsøgene og bombesprængningen den 4. december 2010, og det er alene hans antagelse, at der er tale om politiske modstandere. Ansøgeren har ikke kunnet give nogen forklaring på, hvorledes disse personer fik identificeret ansøgeren, hans bil eller forældrenes bopæl.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og finder ikke, at ansøgeren ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden vil være i en sådan risiko herfor, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingetjenestens afgørelse.”

Statsborgere fra Syrien:

Flygtningenævnet stadfæstede i vinteren 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et syrisk ægtepar og deres to mindreårige børn. Indrejst i 2014.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer af trosretning fra [...] Al-Qamishli, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter genindkaldelse som reservist til det syriske militær. Han har endvidere henvist til, at de syriske myndigheder kræver, at han arbejder for dem som meddeler.

Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han i Syrien ejede et cafeteria, der ofte blev besøgt af studerende, idet universitetet lå i nærheden. Som følge heraf krævede de syriske myndigheder, at ansøgeren skulle videregive oplysninger til de syriske myndigheder om planlagte demonstrationer, men ansøgeren nægtede. I den forbindelse har ansøgeren været tilbageholdt af myndighederne to gange og herudover indkaldt til møde hos myndighederne tre til fire gange. Den første gang ansøgeren blev tilbageholdt var i 2012, og den anden gang var i september 2013.

Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikter med de syriske myndigheder. Hun har endvidere henvist til de generelle forhold i Syrien.

Ansøgerne har oplyst, at de ikke ønsker at vende tilbage til Bulgarien, som følge af de dårlige levevilkår, der er i landet. Videre har deres ældste datter ikke kunnet modtage lægebehandling, da hun var syg.

Endvidere har deres yngste datter aktuelt vejrtrækningsproblemer, og hun bliver i Danmark tilset af en sundhedsplejerske hver uge og af en læge hver 14. dag.

Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder derfor Udlændingestyrelsens afgørelse herom.

Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om Bulgarien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgerne begge har opholdstilladelse i Bulgarien. Ansøgerne har ikke haft problemer med de bulgarske myndigheder eller i øvrigt med personer i Bulgarien. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne risikerer refoulement ved en eventuel tilbagevenden til Bulgarien.

Et flertal af flygtningenævnets medlemmer finder, således som sagen foreligger oplyst for Flygtningenævnet, at Bulgarien kan tjene som ansøgernes første asylland. Flygtningenævnet lægger i denne forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgerne fremstår som ressourcestærke og har haft økonomiske midler med fra Syrien, da de indrejste i Bulgarien. De har, om end ad omveje, kunnet skaffe sig lægehjælp til deres ældste datter og den kvindelige ansøger, ligesom de har været i stand til at leje en lejlighed i Sofia. Der foreligger ikke nærmere lægelige oplysninger om den yngste datter. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er udgangspunktet, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus i Bulgarien, har samme rettigheder som bulgarske statsborgere.

Flygtningenævnets flertal finder under disse omstændigheder tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgerne kan opnå de fornødne sociale rettigheder, hvis de vender tilbage til Bulgarien, og at Bulgarien derfor kan tjene som første asylsøgningsland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Iran:

Nævnet stadfæstede i efteråret 2013. Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk perser og angiveligt kristen fra [iransk by]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hun vil blive slået ihjel af de iranske myndigheder, idet hendes ægtefælle anklages for at være modstander af det iranske regime. Videre har ansøgeren henvist til, at hun i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen.

Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i 2007 blev tilbageholdt af de iranske myndigheder, idet hun deltog i en fest, hvor der blev drukket alkohol. Hun fik 25 piskeslag som straf. Ansøgeren har efterfølgende ikke haft problemer med de iranske myndigheder. Yderligere har ansøgeren oplyst, at familiens bopæl har været ransaget af myndighederne i henholdsvis 2009, hvor ægtefællen var tilbageholdt, samt i februar 2012, kort forinden udrejsen fra Iran. I begge tilfælde blev ansøgeren verbalt chikaneret af myndighederne.

Flygtningenævnet har i dag truffet følgende afgørelse vedrørende ansøgerens ægtefælle: ”Flygtningenævnets flertal finder, at dele af ansøgerens forklaring i relation til spørgsmålet om politisk forfølgelse må tilsidesættes som divergerende og utroværdig. Ansøgeren har først forklaret, at han ikke har søgt om visum vedrørende [europæisk land] eller er rejst igennem [andet europæisk land], men har senere ændret denne forklaring til, at han har været på den [det førstnævnte europæiske land] ambassade og var rejst til Danmark i bil fra [by i det førstnævnte europæiske land]. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han først planlagde udrejse efter episoden i februar 2012 uagtet, det kan konstateres, at der har været kontakt til myndigheder vedrørende udrejsepapirer før jul 2011. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal at måtte lægge til grund, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for forfølgelse på baggrund af den påståede episode i februar 2012. Flertallet finder heller ikke, at ansøgerens anbringende om risiko for forfølgelse på grundlag af konvertering kan lægges til grund. Der er herved henset til det ovenfor anførte om ansøgerens generelle troværdighed, det forhold at ansøgeren er blevet døbt mindre end to måneder efter at have fattet interesse for kristendommen og henset til, at han løbende under udlændingemyndighedernes behandling af sagen og i nævnet har udbygget sin forklaring om sit kristne engagement. Herefter findes det ikke godtgjort, at ansøgeren har foretaget en reel konvertering til kristendommen indebærende risiko for forfølgelse ved eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke at betingelserne for opnåelse af asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnets flertal finder med samme begrundelse heller ikke denne ansøgers konvertering til kristendommen sandsynliggjort som værende reel. Herefter findes ansøgeren heller ikke at opfylde betingelserne for at opnå konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Statsborger fra Somalia:

Nævnet stadfæstede i sommeren 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren tilhører Shikhall-klanen og er muslim fra Qoryooley, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin ægtefælle, befolkningen i Qoryooley eller af al-Shabaab, idet hun er beskyldt for at være sin ægtefælle utro.

Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hun i 2013 begyndte at arbejde som rengøringsdame hos en enkemand ved navn [navngivne mand]. Ansøgeren var blevet introduceret til [den navngivne mand] af en kvinde ved navn [x], hvilken ansøgeren de sidste fire år havde arbejdet for. [I] januar 2014 fik ansøgeren af sin nabokone at vide, at der florerede falske rygter ude i byen om, at hun havde været sin ægtefælle utro med [den navngivne mand]. Nabokonen fortalte ansøgeren, at hun var i risiko, idet der gik rygter i hele byen om, at hun havde haft et forhold til [den navngivne mand]. Rygterne om ansøgerens udenomsægteskabelige forhold til [den navngivne mand] blev igangsat af en kvinde ved navn [y], som var en af [x] bekendte. [Y] havde igennem [x] hørt, at ansøgeren var begyndt at arbejde som rengøringsdame hos [den navngivne mand]. Ansøgeren blev bekendt med rygterne om hendes utroskab cirka to måneder før udrejsen. Nogen tid efter var ægtefællen blevet bekendt med. Han var sur, og han sagde grimme ting til hende, ligesom han slog hende ved tre forskellige episoder inden for en periode på lidt over en måned. I slutningen af januar 2014 var ansøgeren på vej hjem, da hun mødte nabokonen. Nabokonen truede ansøgeren og sagde, at det var bedst, hvis hun døde. Samme dag, da ansøgeren var kommet hjem, efter at have leveret mæl til moderen, overhørte hun sin ægtefælle tale med en mand, som hun formoder var fra al-Shabaab, idet han havde skæg og var iklædt en klædedragt. Manden sagde til ansøgerens ægtefælle, at han skulle dræbe hende. Han sagde endvidere, at hvis ikke ansøgerens ægtefælle dræbte hende, ville de selv gøre det. Ansøgeren løb derefter straks hen til sin morbrøder, som også boede i Qoryooley. Ansøgerens morbrøder førte hende hen til en ukendt familie, som hun kunne holde sig i skjul hos. [I] februar 2014 udrejste ansøgeren illegalt af Somalia.

Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren har forklaret upræcist om rygtedannelsen vedrørende hendes utroskab, om henvendelser fra lokalbefolkningen herom, om længden af ”rygteperioden”, og om al-Shabaabs henvendelse til ægtefællen. Endvidere har ansøgeren ikke været udsat for egentlig overgreb fra lokalbefolkningens side, og hun har forklaret divergerende angående vold fra ægtefællens side og dennes reaktion i øvrigt. Ansøgeren har endvidere erkendt, at ægtefællen i sin

tid var indforstået med, at hun påtog sig husarbejdet for [den navngivne mand]. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret afglidende på spørgsmål vedrørende de nævnte divergenser og upræcise forhold. Da ansøgeren, der i øvrigt fremstår helt uprofileret, heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnets flertal hendes forklaring herom.

Efter de seneste baggrundsoplysninger fra Qoryooley, lægges det til grund, at al-Shabaab nu er blevet fordrevet fra dette område, og at den generelle sikkerhedssituation i området ikke er af en sådan karakter, at enhver der vender tilbage til Qoryooley kan antages at være i en reel risiko for overgreb i strid med EMRK art. 3.

Flygtningenævnets flertal kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren der har nær familie i byen, var forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”